

model weigerde bijna vlakweg voor dit zijn portret te zitten.

Ik had aangebeld.

„Wel, amice, wat verschaft me het genoegen?”

Ik deelde Roelofs mee dat ik zijn toestemming, en voor zoover noodig ook zijn medewerking, kwam vragen voor het schrijven van dit stukje over hem en zijne schilderijen.

En daar kwamen de bedenkingen opzetten.

„Hoor eens,” zei hij, „ik vind het heel erg vleierend, dat men mij de eer van een afzonderlijke bespreking waard vindt; maar heusch,

een beetje timide glimlachje, dat hem nog jonger doet lijken dan hij is, „ja, dat valt me heel moeilijk te zeggen.” Maar hij zette mij mat met: »Ook daarvoor ben ik niet aan de beurt.”

Dat was waar en ik kon er niets tegen in brengen.

Ik veranderde van taktiek. Ik zei dat het ver buiten mijn plan en mijn aard lag op overdreven manier de loftrompet te steken. Dat ik zonder daarin te vervallen, toch zou kunnen wijzen op zijn streven en trachten duidelijk te maken, wat hij zocht en waarheen

KREEFTEN

NAAR EEN SCHILDERIJ

ik voel me zelve als artist, als schilder, nog zoo weinig rijp, ik heb nog zoo weinig gepresteerd en ik vind dat ik nog lang voor zoiets niet aan de beurt ben.”

Ik vroeg, me te willen mededeelen, wie dan volgens hem eer aan de beurt zou zijn, als er hier al van een beurt gesproken kon worden.

„Ja,” moest m'n sujet bekennen met dat

hij wilde. Dat hij, om nu eens zijn eigen woord „beurt” te gebruiken, volgens mij wel degelijk aan de beurt lag als jong artist, die behalve talent, ook reeds een zeer sprekende „kant” aan zijn werk heeft. Kortom ik redeneerde als nu wijlen Brugman.

En nog, ik twijfel desondanks of ik de vesting zou hebben genomen, als ik niet bedreigd had, het garnizoen te zullen uithongeren. . . .